

Nu har Folketingets partier her i dag valgt at sætte udvidelsen af EU som det altafgørende danske ønske på regeringskonferencens dagsorden. Jamen kan det så virkelig være foruroligende, at vi også gerne vil havde en debat om, hvilke ændringer i EU der kan være nødvendige for at få den udvidelse? Og er det så foruroligende, som fru Elisabeth Arnold gør det til, at tage en diskussion om, hvorvidt der stadig er folkelig opbakning om projektet? Det synes jeg da er relevante emner.

Fru Elisabeth Arnold glemmer åbenbart, at selv ved den anden afstemning, hvor man havde haft flere år til at forklare befolkningen, hvor god Maastricht-Traktaten var, og nærmest gjorde afstemningen om traktaten med de tolkninger, der lå i Edinburgh-Afgørelsen, til et spørgsmål om for eller imod samarbejdet i Europa, kunne man kun få lige godt og vel halvdelen af vælgerne til at stemme for projektet. På den baggrund synes jeg, det er lidt skrappt, at det ikke er i orden at rejse en debat om, hvilke ændringer der kan forekomme, i tilfælde af at udvidelsen måtte blive en realitet.

Det, det handler om, er jo ikke kun, om vi forholdsmeæssigt mister indflydelse, fordi der bliver flere medlemmer. Hvis der er 20 medlemmer, har vi en vis indflydelse, og hvis der er 50 medlemmer, har vi en anden grad af indflydelse, javel. Men det handler jo også om de interne beslutningsprocedurer i Unionen. Det handler også om, hvorvidt Europa-Parlamentet skal være lovgivende, og om Europa-Parlamentet i det hele taget skal have mere magt eller har for stor magt i dag. Det handler også om, hvor mange stemmer der skal til for at blokere en EU-lovgivning, og det er da ret essentielt for et mindre land at diskutere de spørgsmål. Jeg synes, det er groft at kalde det småfnidder og det, der er værre, når vi ønsker at rejse en sådan debat, og i tilgift sige, at nu skal man ud og spille på, jeg ved ikke hvad.

Fru Elisabeth Arnold nævnte specifikt, at nu spillede vi i hvert fald på nogle bestemte følelser i befolkningen. Jeg synes nu ikke, det var det, jeg lagde op til. Jeg synes, det bør være legitimt at rejse en sådan debat, og at fru Elisabeth Arnold burde forholde sig til tingene med det som udgangspunkt.

Keld Albrechtsen (EL):

Debatten i dag har jo i høj grad drejet sig om de fire forbehold, selv om en række ordførere har hævdet, at de slet ikke ville komme til behandling på regeringskonferencen.

Jeg vil først godt tage fat i en misforståelse, som hr. Steen Gade var fremme med og også har været fremme med ved tidligere lejligheder. Hr. Steen Gade mener, at vi, der stemte imod den 18. maj 1993, stemte imod Edinburgh-Aftalen og dermed også imod de fire forbehold, og derfor undrer det ham, at vi nu forsvarer dem så stærkt. Jeg bliver nødt til igen at minde hr. Gade om, hvordan forløbet rent faktisk var.

De fire undtagelser fremgik af den Maastricht-Traktat, vi stemte om den 2. juni 1992. Herefter lavede man Edinburgh-Aftalen. I denne Edinburgh-Aftale var der intet nyt, bortset fra at der kom til at stå – og det kaldte man en undtagelse – at vi skal deltage helt og fuldt i det retlige samarbejde. Men undtagelserne i Maastricht-Traktaten kom ikke ind som følge af Edinburgh-Aftalen. Selvfølgelig støttede vi og har støttet hele vejen igennem, at der skulle være så mange undtagelser som muligt, og grunden til, at vi ikke kunne stemme for Maastricht-Traktaten, var jo, at der var alt for få undtagelser i den.

Så meget om den misforståelse. Nu håber jeg så, at den ikke skal komme op igen en tredje gang her i Folketingssalen.

Så vil jeg sige noget om indholdet af et par af de fire undtagelser, som har været til debat her i dag og altså desværre også kommer det på regeringskonferencen. Den ene er spørgsmålet om en fælles sikkerheds- og forsvarspolitik, og her bliver jeg nødt til – og det er til ære for hr. Ove Fich – endnu en gang at påpege, at i det papir, regeringen nu sender til Unionen om erfaringerne med Maastricht-Traktaten, står der altså – hvad enten hr. Ove Fich nu kan lide det eller ej – at der er eksempler på, at et enkelt medlemsland har kunnet blokere for fælles aktioner, der i øvrigt var opnået enighed om.

Nu nikker hr. Fich, så nu er vi endelig blevet enige om, hvad der rent faktisk står. Det kan kun læses på den måde, at man ønsker flertalsafstemninger, for hvorfor skulle man ellers gøre de andre lande opmærksom på, at man synes, det er et problem, at et enkelt land kan blokere for flertalsafgørelser? Det kan da kun opfattes og vil blive opfattet således i EU, at Danmark nu støtter indførelsen af flertalsafgørelser i sikkerhedspolitikken.

Spørgsmålet skal også ses i sammenhæng med, at under debatten om afsendelsen af dette papir, som regeringen altså sender til EU – meget imod Enhedslistens opfordring i øvrigt – blev det foreslået fra bl.a. SF's side, at forbehold-